

Држава треба да буде изнад странака, па и председник државе треба да се определи за државну функцију, а да страначку препусти неком од својих колега у странци. Нажалост, ниједан најмоћнији политичар у својем вакту није то урадио

Да ли је председник Тадић прекршио Уставом одређена овлашћења? Није. Како аутор овог текста зна да је одговор на претходно постављено питање тачан? Једноставно, да је председник прекршио Устав, „легалистичка“ и она друга опозиција већ би подигле тужбу Уставном суду против њега и заподенуле расправу о томе у скупштини републике. Циљ би био опозив председника. Пошто се ништа од поменутог није десило, иако писац овог чланка није правник потпуно је сигуран да председник није прекршио Устав.

Но, ако је тако, зашто се онда већ данима у јавности расправља о „прекорачењу председничких овлашћења“? Једноставно, опозиција је јалова, међусобно супротстављена, неспособна да предложи алтернативна решења за надолazeћу привредну кризу (не рачунајући предлог ДСС-а за „Заставу“, који је показао колико је та странка у раскораку са временом у којем дела), а мора се, ипак, нечим бавити. У ствари, једини „успех“ који опозиција, тј. њен радикалски део, има јесте ефикасна блокада рада скупштине, условљена неспособношћу вођства народног председништва да ову блокаду спречи. Чињеница да од тога имају штете сви грађани Србије, укључујући и Српску радикалну странку, претерано их не узбуђује. Зна се да избора ускоро бити неће.

Пошто је подизање тужбе залудан посао, онда није лоше да се мало прича о наводним Тадићевим неподопштинама како се „Власи не би досетили“ о чему се заправо ради. Отуда је и аналитичко бављење лажним дилемама пред грађанством сасвим разумљиво: треба скренути пажњу са стварних проблема друштва, јер ту ДСС и СРС немају шта понудити.

Доиста, како би изгледало да се председник Србије тужи Уставном суду због тога што је мимо својих овлашћења успео да се договори о испоруци гаса Србији у време када се читава Европа плашила „руске зиме“? Не, зацело, тужбе бити неће.

Па ипак, шта је са најавом председника да ће контролисати и смењивати министре? Несумњиво, ако би обећање испунио, прекршио би Устав, јер није његово да контролише и смењује министре владе Србије, пошто то ради премијер. Тиме је председник најавио да би могао прекршити Устав, али најави кршења Устава није исто што и његово кршење. Отуда је, брже-боље, прецизирао да ће контролисати само министре из своје странке. У наопаком политичком систему Србије, где председник државе не даје оставку на место шефа странке у тренутку избора за највишу функцију у држави, нажалост, то јесте нормално.

Против тога треба дићи глас. Ако се у једностраначком систему протестовало што једна странка својим кадровима, без обзира на спремност, попуњава државу и влада у складу са партијским интересима, онда има разлога да се протестује против вишестраначке кадровске управе. Држава треба да буде изнад странака, па и председник државе

Пише: Јово Бакић
уторак, 03 фебруар 2009 23:01

треба да се определи за државну функцију, а да страначку препусти неком од својих колега у странци. Нажалост, ниједан најмоћнији политичар у својем вакту није то урадио: покојни Слободан Милошевић је страначку функцију наводно „замрзавао“, што је у најбољем случају необичан и непрецизан појам, а у најгорем, обична подвала грађанству; Војислав Коштуница и Борис Тадић нису давали оставке на страначке функције, али нису ни варали грађане у погледу политичке воље да њихове странке господаре државом.

Ето, у том структурном недостатку политичког система налази се проблем. Тај проблем дао је изговор противницима председника Тадића и владе да их нападну за кршење Устава. Ако је председник Тадић због нечега крив, то је због чињенице да није прекинуо негативну традицију мешања државних и страначких функција. Доиста, да су функције раздвојене, имајући у виду честитост председника, не би било наговештаја о прекорачењу овлашћења. Но, онда би му се могло догодити да остане без политичког упоришта у странци.

Шта преостаје јавности? Она мора будно мотрити да председник и други државни функционери не прекораче своја овлашћења и борити се да дође што пре до раздвајања највише државне од страначких дужности. Ко се позабави потоњом темом имао би подршку писца ових редака, јер бројни су неваљалци који јуришају на највишу државну власт.

[објављено: 03/02/2009]